Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2016-247 (prof.mr. M.L. Hendrikse, voorzitter, mr. J.S.W. Holtrop, mr. B.F. Keulen, leden en mr. I.M.L. Venker, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 13 augustus 2015
Ingesteld door	: Consument
Tegen	: InTrust Nederland bv, gevestigd te Rotterdam, verder te noemen Administrateur
Datum uitspraak	: 8 juni 2016
Aard uitspraak	: Bindend advies

Samenvatting

Woonlastenverzekering. Verjaring art. 7:942 BW. Wijlen de echtgenoot van Consument heeft een woonlastenverzekering gesloten tegen een koopsom. De echtgenoot van Consument is in april 2015 overleden. Consument heeft in mei 2015 een beroep op de verzekering gedaan voor de werkloosheid van haar echtgenoot vanaf november 2009. Administrateur heeft dit verzoek met een beroep op verjaring afgewezen. Op grond van art. 7:942 lid 1 BW geldt het criterium dat de tot uitkering gerechtigde daadwerkelijk bekend moet zijn met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het vorderingsrecht jegens de verzekeraar waarbij vereist is dat de tot uitkering gerechtigde *daadwerkelijk* in staat is een rechtsvordering in te stellen. Uit de rechtspraak volgt dat van de tot uitkering gerechtigde een zeker onderzoek mag worden verlangd ter vaststelling van de rechtsvordering jegens de verzekeraar. Administrateur heeft terecht aangevoerd dat het in dezen gaat om de bekendheid van de *echtgenoot* met het bestaan van de dekking onder de verzekering. De Commissie oordeelt dat de echtgenoot met de opeisbaarheid van de vordering is bekend geworden toen hij op 2 november 2009 werd ontslagen. Hij had op dat moment zijn administratie moeten raadplegen. De verjaringstermijn is derhalve daags na 2 november 2009 aangevangen. Consument heeft de werkloosheid van de echtgenoot bij Administrateur gemeld bij brief van 14 juli 2015. Dit betekent dat de vordering na het verstrijken van de termijn van drie jaar nadat deze opeisbaar was geworden, is ingediend. De conclusie is dat de vordering is verjaard. Vordering afgewezen.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:

- het door Consument ondertekende vragenformulier met bijlage;
- het verweerschrift van Administrateur;
- de brief met bijlagen van Administrateur van 6 november 2015;
- de repliek van Consument;
- de dupliek van Administrateur.

De Commissie stelt vast dat partijen haar advies als bindend zullen aanvaarden en dat het geschil zich leent voor afdoening op stukken, nu voor mondelinge behandeling als bedoeld in artikel 40.1 van haar reglement geen aanleiding bestaat.

2. Feiten

Bij de beoordeling van de klacht gaat de Commissie uit van de volgende feiten.

2.1 Wijlen de echtgenoot van Consument (hierna: de echtgenoot) heeft bij SNS Bank, als tussenpersoon, per 27 september 2005 een woonlastenverzekering gesloten tegen een koopsom van € 2.910,- en met einddatum 26 september 2015. De verzekerde maandelijkse woonlast bedraagt € 500,-. Administrateur is gemachtigd om namens de risicodragende verzekeraar op te treden.

2.2 De echtgenoot van Consument is in april 2015 overleden. Consument heeft in mei 2015 een beroep op de verzekering gedaan voor de werkloosheid van haar echtgenoot vanaf november 2009 en het verzoek om dekking schriftelijk, bij brief van 14 juli 2015 herhaald. Administrateur heeft dit verzoek afgewezen met het argument dat Consument Administrateur niet tijdig op de hoogte heeft gesteld van de werkloosheid.

3. Vordering, klacht en verweer

Vordering

3.1 Consument vordert uitkering onder de verzekering voor de werkloosheid van de echtgenoot in de periode na november 2009.

Grondslagen en argumenten daarvoor

3.2 Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de volgende grondslag.

- De echtgenoot is op 2 november 2009 ontslagen. In de periode daarna is hij, vanaf september 2010, bij verschillende werkgevers in dienst geweest. In die periode is hij ook regelmatig een tijd werkloos geweest.
- Consument en haar echtgenoot waren niet op de hoogte van het bestaan van de polis. Na het sluiten van de verzekering en het betalen van de premie is tussen partijen niet meer over deze verzekering gecommuniceerd. Pas na het overlijden van haar echtgenoot vond Consument de polis en werd zij bekend met de mogelijkheid van het verkrijgen van een uitkering voor de werkloosheid van de echtgenoot. Zij is dus pas toen met de opeisbaarheid van de vordering bekend geworden zodat ook pas op dat moment de verjaringstermijn is gaan lopen. Zij heeft de werkloosheid toen direct gemeld, eerst bij SNS Bank en daarna bij Administrateur.
- Consument heeft niet met opzet pas zo laat een beroep op de verzekering gedaan. Indien Consument en de echtgenoot zich eerder het bestaan van de verzekering hadden gerealiseerd, hadden zij uiteraard eerder daarop een beroep gedaan. De achterliggende gedachte van de verjaringsregeling ontgaat Consument.

Verweer Administrateur

3.3 Administrateur heeft, kort en zakelijk weergegeven, de volgende verweren gevoerd:

- Op grond van de voorwaarden bestaat alleen recht op uitkering bij een onvrijwillige werkloosheid. Wanneer de werkloosheid het gevolg is van het feit dat een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd is aangegaan en deze van rechtswege eindigt, zonder dat daartoe opzegging vereist is, bestaat geen recht op uitkering.

Dit brengt mee dat de echtgenoot alleen voor de periode van onvrijwillige werkloosheid na ontslag uit een vast dienstverband aanspraak zou kunnen maken op uitkering. Dit betreft de periode vanaf 2 november 2009.

- De echtgenoot heeft op 18 augustus 2005 de verzekering aangevraagd. Op 28 september 2005 is de polis verstrekt. De echtgenoot was de enige verzekerde. De polis was in het bezit van de echtgenoot, anders zou Consument de polis niet hebben kunnen vinden. Alleen de echtgenoot heeft, op grond van de voorwaarden, recht op de uitkering. De dag waarop de echtgenoot bekend is geworden met de opeisbaarheid van de uitkering is de dag waarop hij werkloos is geraakt. Dit is 2 november 2009. De echtgenoot heeft na 2 november 2009 geen melding gemaakt van werkloosheid en geen uitkering krachtens de verzekering geclaimd. De omstandigheid dat Consument pas in mei 2015 bekend werd met de polis en de opeisbaarheid van de vordering van haar echtgenoot, kan haar dus niet baten.
- Aangeslotene heeft de schademelding, met dagtekening 14 juli 2015, op 23 juli 2015 ontvangen. Op grond van artikel 8 van de voorwaarden is de vordering verjaard door het verloop van drie jaren na aanvang van de dag, volgend op die waarop de verzekerde met de opeisbaarheid van de uitkering bekend is geworden. De verjaringstermijn van vijf jaren op grond van titel 11 van boek 3 van het Burgerlijk Wetboek (BW) is eveneens verstreken.
- Voorts diende de echtgenoot op grond van artikel 6.1 van de voorwaarden binnen redelijke termijn melding te maken van onvrijwillige werkloosheid. Nu aan die verplichting niet is voldaan en de belangen van de verzekeraar daardoor zijn benadeeld, kunnen aan de verzekering geen rechten meer worden ontleend.

4. Beoordeling

4.1 Consument heeft in haar repliek vermeld dat haar duidelijk is dat de echtgenoot alleen in aanmerking zou kunnen komen voor een uitkering bij een onvrijwillige werkloosheid na een dienstbetrekking voor onbepaalde tijd. Het gaat derhalve om de vraag of voor de werkloosheid van de echtgenoot van 2 november 2009 tot september 2010 dekking bestaat onder de verzekering.

4.2 De Commissie stelt het volgende voorop. Administrateur heeft zich erop beroepen dat de vordering van Consument is verjaard op grond van de voorwaarden. De Commissie stelt vast dat in de toepasselijke voorwaarden geen verjaringstermijn is genoemd zodat het beroep van Administrateur op verjaring van de vordering zal worden getoetst aan de regeling in artikel 7:942 Burgerlijk Wetboek (BW).

Artikel 7:942 lid 1 BW bepaalt dat een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van drie jaren na de aanvang van de dag volgende op die waarop de tot uitkering gerechtigde met de opeisbaarheid daarvan bekend is geworden. Er is dus sprake van een *subjectief* criterium. Zie ook GC Kifid 2015/096 r.o. 4.1. Uit de rechtspraak volgt dat bij de invulling van het onderhavig criterium aansluiting moet worden gezocht bij de wijze waarop in de rechtspraak het bekendheidsvereiste ex art. 3:310 lid 1 BW wordt ingevuld. Zie onder andere Hof Arnhem-Leeuwarden 20 mei 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:4087 r.o. 5.3 en Hof Amsterdam 15 maart 2014,

ECLI:NL:GHAMS:2014:1479 r.o. 3.7. Dit brengt mee dat de tot uitkering gerechtigde *daadwerkelijk* bekend moet zijn met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het vorderingsrecht jegens de verzekeraar waarbij vereist is dat de tot uitkering gerechtigde *daadwerkelijk* in staat is een rechtsvordering in te stellen. Zie Hof Arnhem-Leeuwarden 20 mei 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:4087 r.o. 5.3. Niet vereist is dat de tot uitkering gerechtigde ook bekend is met de *juridische* beoordeling van de feiten en omstandigheden.
Uit de rechtspraak volgt ook dat van de tot uitkering gerechtigde een zeker onderzoek mag worden verlangd ter vaststelling van de rechtsvordering jegens de verzekeraar. Zie Hof Amsterdam 15 maart 2014, ECLI:NL:GHAMS:2014:1479 r.o. 3.7. Het verdraagt zich immers moeilijk met de rechtszekerheid en de redelijkheid en billijkheid, die de verjaringsregels mede beogen te dienen, dat de tot uitkering gerechtigde door het nalaten van een redelijkerwijs van hem te verlangen, eenvoudig uit te voeren onderzoek, zou kunnen voorkomen dat de korte verjaringstermijn van 7:942 lid 1 BW een aanvang neemt. Dit is slechts anders indien de tot uitkering gerechtigde door *bijzondere omstandigheden* niet op de dekking bedacht hoefde te zijn. Zie ook GC Kifid 2015/096 r.o. 4.1. Een andere conclusie zou in een geval waarin de verzekeringnemer tevens de tot uitkering gerechtigde is, een geslaagd beroep op verjaring teveel afhankelijk maken van de vraag of de verzekeringnemer niet is vergeten dat hij een verzekering heeft gesloten. Administrateur heeft terecht aangevoerd dat het in dezen gaat om de bekendheid van de *echtgenoot* met het bestaan van de dekking onder de verzekering. De bekendheid van de opeisbaarheid van de vordering bij *Consument* doet derhalve niet ter zake. De omstandigheid dat Consument pas in mei 2015 bekend werd met het recht op uitkering onder de woonlastenverzekering kan haar dus niet baten.

4.3 Aan de orde is vervolgens de vraag wanneer de echtgenoot met de opeisbaarheid van de vordering bekend is geworden. De echtgenoot heeft voor de aanvraag van de woonlastenverzekering een formulier ingevuld en ondertekend. De polis is op 28 september 2005 aan de echtgenoot verstrekt. Consument heeft de polis, zij het enkele jaren later, gevonden zodat kan worden aangenomen dat de polis bij de echtgenoot in bezit was. Onder deze omstandigheden is de enkele stelling dat wanneer Consument en de echtgenoot met de polis en de opeisbaarheid van de vordering bekend zouden zijn geweest de echtgenoot wel tijdig een beroep op de polis zouden hebben gedaan, niet voldoende om aan te kunnen nemen dat de echtgenoot niet bekend was met de opeisbaarheid. Van de echtgenoot mocht – zie ook r.o. 4.3 – een eenvoudig uit te voeren onderzoek worden verlangd. De Commissie is van oordeel dat de echtgenoot door zijn administratie na te lopen op vrij eenvoudige wijze (nog eens) had kunnen vaststellen dat hij een verzekeringsovereenkomst had afgesloten die dekking bood tegen bepaalde gevolgen van onvrijwillige werkloosheid.
Dit een en ander brengt mee dat de echtgenoot met de opeisbaarheid van de vordering is bekend geworden toen hij op 2 november 2009 werd ontslagen. Hij had op dat moment zijn administratie moeten raadplegen. De verjaringstermijn van de vordering van de echtgenoot tot nakoming van de verbintenis uit de verzekeringsovereenkomst is derhalve daags na 2 november 2009 aangevangen.

Consument heeft de werkloosheid van de echtgenoot bij Administrateur gemeld bij brief van 14 juli 2015. Dit betekent dat de vordering na het verstrijken van de termijn van drie jaar nadat deze opeisbaar was geworden, is ingediend. De conclusie is dat de vordering is verjaard. De Commissie begrijpt dat dit teleurstellend is voor Consument nu – de verjaring weggedacht – voor een gedeelte van de periode sprake zou zijn geweest van een door de verzekering gedekte onvrijwillige werkloosheid.

4.4 Het bovenstaande leidt tot de slotsom dat de vordering van Consument dient te worden afgewezen.

5. Beslissing

De Commissie wijst de vordering af.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van bindende beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor www.kifid.nl/consumenten/hoe-wordt-uw-klacht-behandeld